

Z cizích revuí.

Revue de cavalerie. Listopad—prosinec 1930. (Pokračování.)

Le combat de cavalerie.

Generál bývalé armády Wrangelovy Činkarenko líčí účast jezdeckta na občanské válce v Rusku. Poukazuje na to, jak zásluhou Trockého vzrůstalo jezdecktvo rudé armády. Úspěch organizační práce připisuje znalostem poddůstojníků bývalé carské armády, z nichž někteří dosáhli vysokých míst jako Dumenko, bývalý rotmistr v 17. pluku dragounů (zastřelen 1920 v Rostově) a Buděnný, bývalý strážmistr v 18. dragounském pluku, později velitel 1. jezdecké armády.

Také generál Wrangel shromáždil značnou sílu jezdeckta, tak na příklad 21. května 1919 měl k dispozici 8 a půl jezdecké divise (36 pluků, přes 20.000 šavlí).

V bojích u Jegorbyckaja vedl generál Pavlov 25.000 jezdců proti Buděnnému, který měl rovněž tolik.

Článek je zajímavým příspěvkem ke studiu operací Wrangelovy a rudé armády v občanské válce, ježto je psán účastníkem a uvádí často význačné podrobnosti.

Division de cavalerie et aviation sanitaire.

Cpt. lékař Gilis zabývá se otázkou odsunutí raněných za různých fází boje s použitím zvláště upravených letadel a dovozuje nutnost tohoto nového prostředku zvláště vzhledem k úkolům jezdeckta. Ranění u přezvědých oddílů, kteří jinak jsou bez pomoci, mohou tímto způsobem býti zachráněni.

Letectvu pracujícimu spolu s jezdecktvem připadne tu nový úkol, sledovati vykládaná znamení o potřebě odsunu, o lékařské pomoci, jež dotčená jednotka vyloží.

La liaison dans les autos-mitrailleuses.

Lieut. Licart zabývá se otázkou spojení v jednotkách obrněných automobilů. Poukazuje na to, že obyčejné auto nebo motocykl nedostačují pro spojení v boji. Velitel eskadrony O A měl by pro ten účel míti zvláštní obrněný vůz.

Pro spojení uvnitř čtyř používá praporek nebo signálního přístroje. Za nejvhodnější považuje však radiové spojení. Podle vlastních zkoušek dospívá k názoru, že je možné využití radiofonie ke spojení od vozu k vozu. Popisuje jednoduché aparáty přijímací i vysílací, jež by bylo lze bez větších potíží vyzkoušeti.

La charge du lieutenant Saison à Mittersheim 1914.

Episoda z počátků války v roce 1914 při provádění průzkumu.

Sportovní kronika přináší zprávy o mezinárodních jezdeckých závodech v Lucernu, při nichž škpt. v. v. Thiel docílil v první soutěži 188 125 bodů a umístil se jako 7. na koni Sonnebruder. V druhé soutěži docílil 214 125 bodů, rovněž 7. na koni Pillango.

V druhé části je zpráva o závodech v Londýně.

Revue de cavalerie. Leden—únor 1931.

La cavalerie moderne.

Tímto článkem končí taktická studie o použití nově organizované jezdecké divise. Autor dospívá k názoru, že se novou organizací stalo její vedení složitým. Podstatnou změnu spatřujeme v tom, že předválečná jezdecká divise měla tři složky (brigády) stejné pružnosti a schopnosti manévrovací, kdežto dnešní složka nabra- zující třetí brigádu — pluk. dragons portés — ji nemá. Proto také je třeba mít na něj stále zřetel, aby jeho postup byl vždy chráněn jezdeckem; nemůže zůstat daleko vzadu, ani být příliš blízko; nemůže obrátit. Je odkázán na postup od jedné křižovatky k druhé, což není vždy tak snadné. aby bylo provedení vhodné. Zasažení do útoku trvá vždy dlouho, neboť vyložení nutno provádět daleko vzadu. Použití pro obchvatný manévry je možné jen za zvlášť příznivých okolností, a to pod záštitou obrněných automobilů a cyklů. V boji na zdrženou může obsadit jen takovou pozici, která by se vyklidila v noci, ježto se odpoutává velmi nesnadno.

V tomto stupni organizace spatřuje autor jen přechodné údobí, než nastane zlepšení tím, že pohyblivost a manévrovací schopnost třetí složky jezdecké divise bude obnovena použitím vozidel, která mohou jeti terénem. Cestu k tomu vidí v možnostech nové organizace jednotek obrněných automobilů a pluku dragons portés.

Organisaci obrněných automobilů je nutno provést tak, aby již v četě byla zbraň proti nepřátelským obrněným vozidlům. Navrhuje k tomu kulomet Hotchkiss 13 mm, jehož dostřel 6500 m dovoluje zahájení boje na dálku i proti průrazným zbraním pozemním. Tyto kulomety jsou rovněž účinné do 3000 m i proti letounům. Dát takovou zbraň na lehce obrněném voze schopném pohybu v terénu k jednotkám obrněných automobilů, bylo velmi výhodné.

Dále považuje za nutné dát organické jednotce, již bude eskadrona OA, zvláštní částky k podpoře. Dosud jsou podporovány částmi jezdecky. Úkol je zvláštní, opaku- jící se a proto je lépe mít pro i zvláštní jednotku. Byla by to četa dopravo- vaná na obrněném pásovém vozidle, zesílená zvláštními bojovými prostředky (Stokes). Pro spojení nutno mít rovněž obrněný vůz, který nemůže být bezbranný.

Měla by tedy eskadrona OA. tři bojové čety a jednu četou k podpoře. V tomto složení by byla schopna řešit i samostatné úkoly, na př. převážné.

Jezdecká divise by měla pluk OA. o dvou oddílech, po třech eskadronách, čímž by dostal velitel divise rychlý a pohyblivý prostředek, který by mu nahradil bývalou třetí jezdeckou brigádu.

Organisace dragons portés vyžaduje mít již v míru dva prapory na autech, jež mohou jeti terénem, aby mohly manévrovat obdobně jako jezdecky. Prapory by měly být zbraňovány těžkých zbraní, jež by zůstaly k dispozici veliteli pluku, neboť veliteli praporů pro jeho manévry stačí 3 eskadrony o třech četách po třech družstvech. Tím by se stal prapor jednotným a lehčím.

Pro válku nutno předvídat i postavení druhého pluku u divise, ať již cyklistického nebo motocyklistického, který by postupně s výrobou dostal potřebná pásová vozidla.

Takto vybavené jednotky tvořící nyní druhý sled jezdecké divise byly by rovno- cenné co do manévrovací schopnosti dřívější jezdecké brigádě, ale průbojnější.

K tomu ovšem je třeba mnoha zkoušek a neustálého zdokonalování, takže uskutečnění názvu *cavalerie moderne* leží ještě v budoucnosti.

Exploration stratégique. Le 4e corps de cavalerie allemand.

Kapitán Gazin dokončuje studii o vyrazení 4. jezdeckého sboru německého na zvědy a dospívá k závěru, že dobře organisovaný kryt prováděný četnými vojsky a opírající se o stálá opevnění může zastavit zvědnou činnost vyšší jezdecké jednotky.

L'escadron motocycliste. Toto pojednání podává obšírně zprávu o zkoušce konané minulého roku s jednotkou motocyklistů. Protože u nás nebylo dosud pokusů v tomto měřítku, uvádíme zde některé význačnější věci.

Složení eskadrony. Velitel se svou pomocnou četou používá sám osobního auta, spojky motocyklistů-solo, ostatní osoby motocyklů s přívěsným vozíkem; k dopravě zavazadel, zásob nákladních aut, rovněž i k dopravě pohonných hmot a dílny.

Četa motocyklistů, vedená důstojníkem, má dvě družstva a velitelský roj.

Družstvo se dělí ve dva střelecké roje. Každý má lehký kulomet s 2650 náboji. K dopravě má každé družstvo 5 motocyklů s přívěsným vozíkem. Velitelský roj má rovněž 3 motocykly s přívěsným vozíkem. Celá četa má tedy 13 motocyklů s přívěsným vozíkem.

4 čtyřtvořící eskadrony i s velitelským družstvem mají celkem 1 osobní vůz, 62 motocyklů s přívěsným vozíkem, 5 motocyklů-solo a 3 nákladní automobily. Převozná kuchyně je vlečena autem. Střeliva celkem 42.400 nábojů při 16 lehkých kulometech. Eskadrona měla 5 důstojníků, 146 mužů.

Technické údaje. Použito motocyklů o 6 HP s přívěsným vozíkem, jakého typu, není uvedeno. Dva lehké kulometry v družstvu umožňují vzít s sebou dostatek střeliva, potravin i pohonných hmot. Použito rychlosti až 80 km, na špatnějších cestách ovšem daleko nižší.

Zásoby pohonných hmot v nádržce stroje a v zásobní nádržce umožňují výkon 200 km při průměrné rychlosti 50 km v hodině. Praktická výkonnost eskadrony však jen 80 km vzhledem na větší spotřebu plynoucí z vysílání hlídek, spojení, oděsilání hlášení a častého používání druhé rychlosti. Zdvojnásobení výkonu jest umožněno zásobami pohonných hmot z bojového trénu.

Rychlost samostatné čety za pochodu na dobrých cestách dosahuje 40 km v hodině. Během operací je rychlost nižší, ježto je nutno se zastavovat k pozorování, prozkoumávat osady, lesy atd., čímž výkon hlídek klesne na maximum 30 km za hodinu. Rychlost eskadrony následující za hlídkami klesne na 15 až 20 km v hodině.

Ježto motocykly nebyly zvlášť konstruovány, nýbrž bylo použito motocyklů v civilním provozu obvyklých, došlo při používání mimo dobré cesty k poruchám (2—3% denně). Dílny vezoucí náhradní součástky mohly však rychle provést opravy.

Eskadrony může býti používáno tři dni i noci za sebou, ale potom je nutno ji ponechat 24 hodin odpočinku k provedení oprav a k odpočinku řidičů. Prodlouží-li se doba použití, stoupne počet vozidel neschopných k jízdě na 5—10% celkového počtu.

Taktické údaje.

Za každého počasí lze motocyklu použití na silnicích a na cestách, je-li sucho, možno jet i po pěšinách.

Řidič je rovněž bojovníkem; v boji zůstane stroj opuštěn.

Podstatné vlastnosti jsou velká rychlost a mohutná palba.

Pro vyhledávání zpráv na cestách jsou pro motocyklisty překážkou: obrněné automobily nepřítele a přehradý na cestách. Těm se musí vyhnouti do terénu, je-li to ovšem možno. Nutno je proto podporovat obrněnými auty.

Proti nepříteli na pochodu je velkou výhodou lehký kulomet namontovaný na čelním motocyklu čtyř.

Eskadrona motocyklistů se hodí k rychlému zjednání prvního dotyku s nepřítelem na velké vzdálenosti, zvláště je-li podporována obrněnými vozy. Může se rovněž rozvinout se značným počtem palebných prostředků pro zahájení boje na zdrženou.

Zranitelnost je snížena rychlostí a možností obrátiti na místě. Hřmot motorů je závada, která však by se dala vhodnou konstrukcí snad odstranit.

Použití eskadrony motocyklistů.

Rozdíly v rychlosti jezdeckta a obrněných automobilů vnucují použití rychlejší jednotky pro spolupráci s nimi, aby mohlo být těženo z rychlosti co nejvíce. To jest jeden úkol motocyklové jednotky.

Potřeba zajištění čelního i bočního pro motorisované jednotky vyžaduje rovněž rychlejšího prostředku; motocyklisté spolu s OA. mohou tyto úkoly splnit.

Ulehčiti práci jezdeckým jednotkám vyhledávajícím zprávy je další úlohou motocyklové jednotky, jež je schopna zjednat zprávy velmi brzy a šetří tím jezdeckta až do zjednání dotyku s nepřítelem.

Použití motocyklové jednotky zcela samostatně bude velmi řídké; snad k rychlému obsazení nějaké části terénu na větší vzdálenost.

Použití při manévrech 1930.

Eskadrony motocyklistů bylo použito při manévrech v Lotrinsku v motorisovaném oddílu utvořeném velitelem 5. jezdecké divise. Oddíl se skládal z velitelství, z eskadrony motocyklistů, z eskadrony vozů na pásech, ze dvou až čtyř čet OA., z čtyř děl 75 na pásech. Tento oddíl měl na počátku úlohu zajišťovací a později byl zálohou pro úkoly jak ofensivní, tak i defenzivní.

Při úkolu zajišťovacím zjednávala eskadrona zprávy o nepříteli. Když po skončení tohoto úkolu přešel do zálohy, bylo použito spolu s jezdecktvem k útočné akci, pro kterou spolu s OA. zjednávala eskadrona motocyklů potřebné zprávy. Dalším úkolem byla ochrana křídla a zachycení ustupujícího jezdeckta.

Souhrn poznatků získaných při těchto manévrech: velká rychlost při přemístění, rychlé zasažení mocnými palebnými prostředky velké pohotovosti a z toho plynoucí možnost překvapení; rozšíření zajišťovací činnosti hlídkami motocyklistů na velkou vzdálenost, rychlé vyhledávání a dodávání zpráv, čímž usnadněno rozhodování velitele.

V druhých manévrech 8. oblasti bylo eskadrony motocyklové použito v rámci přezvědného oddílu 15. pěší divise. Oddíl se skládal z eskadrony motocyklové, z eskadrony průzkumných vozů, jež mohou do terénu, a z jedné eskadrony jezdecké.

Oddílu bylo použito k vyhledávání zpráv, jež provedeno bylo na vzdálenost 25 km na frontě 30 km v době od 21 hodin do 3 hodin příštího dne hlídkami motocyklistů spolu s průzkumnými vozy. Jezdecká eskadrona zůstala zcela nedotčena pro další úkoly.

Dalším úkolem oddílu bylo zdržovat postup nepřítele útokem do boku a týlu postupujícího nepřítele. Průzkum při této akci prováděly vozy, bojovým sledem byla eskadrona a motocyklisté zajišťovali celek v bocích.

Při těchto manévrech bylo seznáno, že lze motocyklisty s průzkumnými vozy získat a dodat velmi rychle zprávy zdaleka i při rozsáhlé frontě, čímž lze šetřiti jezdecké části pro boj.

Reconnaissance et charge du sous-lieutenant Rozoy a Cherisy 1914. Episoda z počátku války 1914.

Sportovní kronika přináší obšírné zprávy o mezinárodní jezdecké soutěži v Ženevě v roce 1930.

Cavalry Journal. Leden 1931 (anglický).

Literatura o lehkém jezdeckém pluku. (Nynější 4. pl. král. husarů.) Autor Paine líčí podle různých pramenů (dopisů, vzpomínek atd.) historii tohoto pluku, jeho vnitřní život ve válce a v míru.

Spojení a jezdecktvo. Major H. A. J. Parsons. Nová organizace a nové úkoly jezdecktva po světové válce vyžadují pružnějšího systému spojení. Je třeba vyzkoušet dva způsoby provádění spojení: Zřízení jednotek v telegr. vojsku, které pracují až k vel. jezd. pluku, a organizaci spojení uvnitř jezdeckého pluku. Spojení je snadnější, jde-li o spojení jezd. pluku s p. divisií. Problém je obtížnější, když jde o spojení uvnitř jezdecké brigády nebo divise. V obou případech může vyhovovat jen bezdrátové spojení.

Bitva u Delhi. Plk E. B. Maunsell podává stručnou historii tohoto místa a jeho dobytí Angličany v r. 1883.

Pod titulem: „The Cavalry man of Romance“ zaznamenává autor T. J. Liwands některé důležité události z života slavného franc. generála Marbota. „Paměti gen. Marbota“ vyšly též v českém překladě.

„Gumbaz“. Heroická obrana pevnůstky Gumbay v únoru 1918, líčená gen. Gaussemem.

Vojenská etymologie. (Autor John Aye.)

Slovo „Soldier“ od solidi nebo shillings znamená plat za služby.

„Infanterie“ od lat. infans, italského infante = mladí lidé najatí k nošení zbraní.

„Corporal“ od ital. capo, t. j. hlava. V dřívějších dobách znamenalo toto slovo mnohem vyšší hodnost než dnes.

„Hussar“ znamená v tureckém jazyku 20 mužů. Každý 20. byl odveden, ostatních 19 složilo poplatek za propuštění.

„Howitzer“ od českého slova houfnice.

„Tank“ od portugal. tanque.

Napoleonské jezdecktvo a jeho vůdcové. Autor capt. Sheppard podává stručný životopis některých významných jezd. generálů. Uvádí jako prvního: Francois Ettienne Kellermanna, jehož otec zúčastnil se revolučních válek. Byl spoluvítězem bitvy u „Valmy“. Za Napoleona byl povýšen na maršálka s titulem „Vévoda z Valmy“. Kellermann ml. nar. v r. 1777 v Metách, kde jeho otec byl tehdy kapitánem husarů. Byl s Bonapartem v Itálii, po bitvě u Marenga byl jmenován div. generálem, vyznamenal se v bitvách u Slavkova, Budišova, Waterloo. Zemřel v r. 1826.

2. Etienne Antoine Marie Champion de Nansouty, nar. 1768 v Bordeaux. Vyznamenal se v bitvách u Slavkova, Jilovéhoho, Frýdlantu a Wagramu. V roce 1812 vedl osobně jezd. útok u Moskvy, při kterém byl raněn. V bitvě u Lipska velel cis. jezdecké gardě.

3. Edward Jean Baptiste de Milhaud, nar. 1766 v Arpajon. Za Napoleona velel jezdeckému sboru.

4. D' Hautpoul, nar. 1754, vyznamenal se u Slavkova, byl též senátorem a padl v bitvě u Jilovéhoho jako velitel kyrysníků.

The Cavalry Journal. Leden 1931 (americký).

Jezdecké balení a pochody. Col. Phillips.

Autor je vynálezcem „nosného sedla“. Podává stručně všeobecné úvahy o balení a popisuje pak obšírně Phillipsovo „nosné sedlo“.

Průmysl a národní obrana. Generálmajor van Horn Moseley.

Hlavním činitelem příštích válek je „vědecké využití průmyslových sil“. Organizace a řízení těchto národních zdrojů je třeba již v míru připravovat. Řešení problému je Americe usnadněno jejím národním bohatstvím a její soběstačností ve všech odvětvích potřebného průmyslu.

Obrana proti tankům. Plk. Edmund.

Řeší způsob obrany s taktického a technického hlediska.

Úspěch ve válce. Mjr. Patton.

Obsáhlá psychologická studie o vlastnostech velkých vojevůdců. K dosažení úspěchu je třeba nejen důkladné znalosti vojenského řemesla, ale též morální síly.

Pobřežní jezdecké stanice.

Ideální podmínky pro jezdecké stanice jsou v táborech zřízených na pobřeží. Vyjmenovány jsou: Fort D. A. Russel, Marfa v Texasu, Fort Bliss El Paso v Texasu a Fort Huachuca v Arizoně. Článek podává stručnou historii a popis těchto táborů.

Cval jako prostředek tréninku.

Voj. jezď. kůň musí mít dobře vyvinuté svalstvo (nohy) a dech. K rozvoji svalstva přispívá krok a k rozvoji dechu cval. Autor doporučuje tento tréninkový rozvrh: pondělí: dlouhá cesta, do kopce v kroku, úterý: cval, středa: dlouhá cesta v kroku, čtvrtek: krok a canter, pátek: cval, sobota: dlouhá cesta v kroku, neděle: odpočinek.

Délka dráhy pro cval nesmí přesahovat půl míle. Podle okolností lze nahradit cval plováním.

Ekvivalence sportu v evropských školách. Major Fiske.

Autor podává všeobecné úvahy o přednostech a nevýhodách italské a německé školy a jmenuje různé státy, kde se podle těchto metod pracuje. Uvádí pak oblíbené jezd. sporty některých zemí. Ke konci se zmiňuje o závodění v evropských státech a vypočítává druhy závodů, jež se od amatérského způsobu podstatně liší, na př. concours hippique, military.

Vzhledem na příští olympické závody doporučuje se americkým jezdcům seznámit se s příslušnými pravidly.

čnor 1931.

Trénink koní pro pólo. Capt. Truscott.

Jak v anglické, tak i v americké armádě se pěstuje pólo v každém pluku. Článek líčí výběr vhodných koní, zjišťování kondice, vliv krmení na výkon a postup výcviku.

Nový vývoj válečnictví. Gen. Summerall.

Základním prvkem pro boj zůstává člověk, avšak ve všech armádách se horečně pracuje o mechanizaci sil. Autor se zmiňuje o třech významných bojových prostředcích, vyzkoušených více méně ve světové válce:

1. útočná vozba, na jejíž technické a taktické zdokonalení se vynakládá největší úsilí také v Americe;

2. největší rozvoj ve světové válce mělo letectvo. Vzduchoplavectvo jako samostatná zbraň existuje v Americe od r. 1920. Počínaje r. 1927 provádí se pětiletka pro zbudování a zdokonalení vojenského letectví;

3. nejvýznamnějším činitelem v příští válce bude plyn. Proti používání plynu vyslovila se Amerika na odzbrojovací konferenci. Návrh nebyl však přijat a proto měla pracovat o technickém a taktickém vývoji plynového materiálu.

Balení a pochody. Plk. Phillips.

Pokračování z ledna 1931. Tento článek jedná o upevňování nákladů a výklad je doprovázen četnými nákresy. Na konci se zmiňuje o důležitosti balení vzhledem na pochodový výkon.

Průmysl a národní obrana. Generalmajor van Horn Moseley.

Dokončení článku z ledna 1931. Autor líčí obtíže Ameriky při jejím vstupu do světové války v r. 1917, přeměnu mírové průmyslové výroby na výrobu válečného materiálu, hlavně střeliva.

Umění velitelské v míru. Major Griswold.

Podle skutečných událostí líčí autor chování velitelů k podřízeným v různých případech. Činí pak závěry o správnosti postupu toho neb onoho velitele. V těchto úvahách není však nic nového.

Protiletadlový předpis pro jezd. kulomet. Kpt. Heavy.

Autor poukazuje na některé technické nedostatky používaného kulometu, takže některá ustanovení předpisu pro střelbu protiletadlovou lze těžko provést, a navrhuje potřebné změny.

Polní výcvik záložníků. Plk. Finek.

Větší část obsahu je věnována administrativním otázkám, které musí být vyřešeny takovým způsobem, aby se záložník mohl věnovat plně vlastnímu polnímu výcviku.

Velitelská zkouška v r. 1930. Mjr. Chandler.

Velitelská zkouška pro lehké jezd. jednotky se konala loni ve Fort Clark v Texasu v době od 20. do 26. listopadu. Zúčastnily se jí 3 jezd. pluky zastoupené 3 vybranými četami. Zkoušky měly dvě fáze: individuální a vůdcovskou.

Individuální fáze záležela v jízdě v terénu na 5 a půl míle s 13 překážkami a v jejím zakončení střelbou do terče při vymezeném čase a počtu střeliva. Ve velitelské fázi musila každá četa vykonat 2denní pochod asi na 60 mil. Z toho 38 mil první den a zbývajících 22 mil jako úsilný pochod, t. j. 6 mil za hod. Čety operovaly jako průzkumné oddíly proti nepravdělným jezd. tlupám s improvizovanými tanky a letectvem. Situace byly často měněny: útok na farmu obsazenou nepřítelem, přeplavba řeky, utkáni se obrněnými auty (různé způsoby provedení útoku), průchod nepřátelským městem, nálet letectva atd. Výsledky byly uspokojující a poučné a proto budou zkoušky co možná rozšířeny na všechny jezdecké pluky.

Deutsche Wehr čis. 5 z r. 1931 přináší článek: Die französische und die deutsche Divisions-Aufklärungsabteilung.

Autor v něm poukazuje na to, jak jsou vymezeny úkoly SPO. ve francouzském Cvičebním řádě pro pěchotu (II. díl), a shledává užitečným, aby podobná ustanovení byla pojata i do německých předpisů.

V též čísle, v článku „Unsere Turnierreise nach Amerika, uvádí npor. Hasse své osobní poznatky.

Požadavky při soutěžích jsou obdobné jako v Anglii, zejména pokud jde o dráhu, počet a druh překážek.

Pro training bylo vybráno 12 koní, z nichž 8 mělo býti potom použito. Koně byli dopoledne do 9 hodin ojižděni s několika skoky, pak zůstali ve stáji a teprve v poledne neb odpoledne skákali, a to hned bez předchozího ojetí, přímo na první překážku. Překážky byly na počátku lehčí, později závodní i těžší. Tím bylo dosaženo, že si koně zvykli strmým překážkám a bez předchozího ojiždění šli i na vysokou první překážku 1.30 a 1.50 m, kterou soutěže začínaly.

Dopravu přes moře přestáli koně dobře a po dvou dnech odpočinku byli zcela svěží. Také změna podnebí, krmení a ustájení neměly vlivu na výkonnost.

Dále uvádí, že je nutno pro soutěž opatřit hodnotné koně, byť i finanční náklad byl značný, neboť z koní v armádě používaných se jich mnoho nevybere. Pro skok je nutno mít koně přiježděného, neboť je ohebnější a dá se lépe vésti. Podotýká, že nedostatek toho druhu bylo pozorovati u našich a španělských koní při soutěži v Berlíně.

Militär-Wochenblatt přináší několik článků o vybavení pěší divise smíšeným přezvědným oddilem.

Tak v čísle 18 z 11/11 1930 jest uveřejněno pojednání *Ein beweglicher Verband für die Infanterie-Division*. — v kterém autor dokazuje, že nynější přezvědný oddíl divise je pro své úkoly slabý, a to zejména proto, že divisnímu jezdecku téměř vždy případně úkol vyhledávati zprávy daleko před armádou. Přítomnost vyšší jezdecké jednotky před frontou považuje za výjimku. Přezvědné oddíly musí při vyhledávání zpráv bojovat a proto musí býti vybaveny vhodnými prostředky. Mimo to jsou často vysílány i s přímým úkolem zmocnit se některých důležitých míst v terénu.

Aby divisní přezvědný oddíl mohl plnit své úkoly, musí mít i po vyslání průzkumu alespoň hodnotu silného praporu. Složení takového oddílu si autor představuje tak, že jezdecké části tvoří jeden oddíl, ostatní druhý, celek by měl:

První oddíl: velitelství se spojovací četou, 3 eskadrony, každá má trvale přiděleny 2 těžké kulomety;

druhý oddíl: velitelství se spojovací četou, 2—3 cyklistické eskadrony 1 kulometnou eskadronu o 6 těžkých kulometech.

Pro celek je třeba: spojovací čety, 1 baterie, 1 oddíl obrněných automobilů o 2—3 čtácích.

Pro tento oddíl navrhuje název lehký pluk.

V čísle 25 ze 4/1 1931 je obdobný návrh: *Aufklärungs-Abteilung und beweglicher Verband bei der Infanterie-Division*. Autor zde navrhuje na článek z 18. čísla a je toho mínění, že je nutno vytvořit pro pěší divisi oddíly dva, a to jeden přezvědný a druhý, který nazývá lehkým. Přezvědnému oddílu zůstávají v podstatě všechny úkoly spojené s vyhledáváním zpráv, kdežto lehkému oddílu připadají hlavně úkoly zajišťovací, rychlé zjednávání a přezkoušení dotyku.

Přezvědný oddíl vyžaduje však větší množství prostředků, aby lehký oddíl byl vždy zachován jako celek pro své zvláštní úkoly.

Přezvědný oddíl by měl mít:

3 eskadrony se spojovací četou,

1 eskadronu o 6 těžkých kulometech,

1 cyklistickou eskadronu,

1 četou obrněných automobilů.

Lehký oddíl by měl být vybaven tak, jak uvedeno v předchozím návrhu.

V čísle 28 z 25/1 1931 je opět projednávána tato otázka v článku: *Ein beweglicher Verband für die Infanterie-Division*.

Autor souhlasí v zásadě s myšlenkou článku z čís. 18. Nedostatek spatřuje v tom, že lehký pluk nemá prostředků proti obrněným vozům. Pro blízký průzkum doporučuje použití plukovních patračů.

Dnešní pěší divisi oceňuje asi jako předválečný armádní sbor a doporučuje její členění ve 3 zesílené pluky a divisní útvary, k nimž čítá těžké dělostřelectvo a zvláštní zbraně. Takto organizovaná divise může se snadno členit do šířky i hloubky, aby spíše unikla leteckému pozorování a dělostřelecké palbě.

Divisi předchází lehký pluk, který musí býti vybaven tak, aby měl: část pro průzkum, bojovou složku pro útočné akce, dostatek palebných prostředků pro obranu

na široké frontě, dalekonosné dělostřelectvo a zbraně proti pancéřovaným prostředkům, mohl zřizovati neb odstraňovati překážky, pojítka, možnost postupu terémem a jednotné velení.

Podle toho by mohl mít dnes:

- 2 eskadrony o 4 lehkých kulometech a o 1 četě těžkých kulometů na koních,
2 jezdecká děla, 90 A,
1 prapor cyklistů a spojovací četou,
1 jezdeckou kulometnou jednotku z 3 čet (Begl.-Züge) po 3 kulometech,
1 jízdní baterii 6 děl,
1 komp. zbraní proti pancířům (6 kusů),
1 jezd. zákopnickou četou,
1 spojovací četou se signálními, drátovými a radiovými prostředky, 12—15 motorových cyklů.

Lehký pluk by byl organizován: velitelství pluku se zákopnickou a spojovací četou, I. prapor — jezdecké jednotky, II. prapor cyklisté, III. sdružuje ostatní prostředky, hlavně palebné.

V budoucnu nutno všechny tyto části motorisovat.

Mjr. gšt. J. Tacl.

Různé zprávy.

Anglický „Calvary journal“ z října 1930 uvádí váhy jezdecké výzbroje a srovnává zatížení koně v roce 1918 a v r. 1930. Podařilo se snížit váhu, kterou nese jezdecký kůň na 113.5 kg, jak vidno z následujícího přehledu. Není však zcela jasno, jak bylo snížení dosaženo.

Váha nesená koněm v roce 1930 (libra = 453.6 g, oz = 28.35 g):

	lbs	ozs	kg
Přibližná váha jezdecke (průměr)	160	0	72.564
Na koni a u muže:			
a) výstroj, potřeby	15	4	6.926
b) zbraně (puška a šavle)	13	8	6.144
c) střelivo (60 ran vz. 303)	3	12	1.733
d) ostatní výzbroj	11	12½	5.378
e) záložní dávka	3	—	1.359
f) sedlo s příkrývkou	43	—	19.493
	250	4½	113.597

Koňské plynové masky v Americe. Po dobrém výsledku zkoušek doporučila dělostřelecká komise Spojených států zavedení plynových masek pro koňstvo. Masky byly zkoušeny u II. oddílu 16. polního dělostřeleckého pluku v době od 11. září 1928 do 1. listopadu 1929. Průměrně nosil kůň masku 2 hodiny, nejvýše pak 4 hodiny během jedné zkoušky. Nasazení masky s vycvičeným mužstvem a koňstvem trvalo 2½ minuty, koně vesměs brzy masce přivykli a při pochodu v kroku nenastalo pozoruhodnější snížení výkonnosti. Za klusu se maska brzy zahřála a počala zvíře dusiti; podobně pů-

sobilo na masku i vlhké nebo deštivé počasí. Zkoušené masky budou před zavedením do armády podrobeny menší úpravě.

Cvičební řád jezdecktva sovětské armády: II. díl — boj. Nový Cvičební řád jezdecktva sovětské armády, II. díl, zdůrazňuje zejména soustředění sil na rozhodujícím místě. Podobně jako u pěchoty rozlišuje Cvičební řád 3 bitevní sledy, t. j. první sled, který váže nepřítele, druhý sled, určený pro rozhodný úder, a třetí sled, záloh, a to jak v útoku, tak i v obraně. Síla bojových sledů není přesně určena; udává jen, aby v útoku sled úderný nebyl slabší než polovina všech trup, a v obraně aby týž sled byl právě tak silný jako sled, který váže nepřítele; záloha nemusí překročit čtvrtinu všech trup; může tedy býti o něco silnější, než je udáno v Cvičebním řádě pro pěchotu (1/3). Půlpluky (korouhve) a eskadrony pluků nemají podle tohoto řádu zálohy. V obraně každá jednotka může býti rozčleněna v jeden anebo více bojových sledů. Sled úderný musí býti v obraně, kde je především určen k protiútku, vždy pohotov, aby svůj úkol provedl výhradně na koni. Má k tomu účelu své vlastní palebné prostředky, zajišťuje se učením do hloubky jedním nebo více sledy. Cvičební řád uvádí semknutý, roztroušený a stupňovitý tvar. Malé jednotky, jako eskadrona, nemusí se rozčleňovati; tvoří při zteči jednu neb více bojových linií — sledů a zajišťují se